

Verenigd

Anna Todd bij Boekerij:

Hier begint alles (After)

Je kan niet leven zonder hem (After We Collided)

Hij hoort bij jou (After We Fell)

Voor altijd (After Ever Happy)

Before

Niets meer

Niets minder

Verliefd

Verbonden

Verenigd

The Last Sunrise

Anna Todd

Tussen de sterren

Verenigd

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-8765-2

ISBN 978-94-023-2968-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Brightest Stars, Part 3: Beloved (The Infinite Light of Dust)*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © AdobeFirefly en Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2024 Frayed Pages, Inc.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor de lezer die dit boek in handen heeft: dat je altijd troost mag vinden in de bladzijdes van liefdesverhalen, dat je je wat minder eenzaam voelt en veel meer begrepen. We verdienen allemaal ons eigen liefdesverhaal, maar vergeet nooit dat jij zelf de liefde van je leven bent.

Playlist

'First Time' van Hozier
'Logical' van Olivia Rodrigo
'Amsterdam' van Wild Rivers
'Hate You' van Jungkook
'The Worst of You' van Noah Cyrus en PJ Harding
'Streetlights' van C. James
'To Someone from a Warm Climate' van Hozier
'Stalker' van 10cm
'If It's the Beaches' van The Avett Brothers
'In the Kitchen' van Reneé Rapp
'You're Losing Me' van Taylor Swift
'Yes or No' van Jungkook
'Ready for Love' van India.Arie
'Before You' van Benson Boone
'From the Start (acoustic)' van Matt Schuster
'Tolerate It' van Taylor Swift
'Solo' van Myles Smith
'Let Me Hurt (acoustic)' van Emily Rowed
'Feels Like' van Gracie Abrams
'Run for the Hills' van Tate McRae
'Meet Me in Amsterdam' van RINI
'Shattered' van O.A.R
'Walked Through Hell' van Anson Seabra

우린 빛나고 있네
각자의 방 각자의 별에서
어떤 빛은 야망
어떤 빛은 방황
사람들의 불빛들
모두 소중한 하나
어두운 밤 (외로워 마)
별처럼 다 (우린 빛나)
사라지지 마

We stralen, ieder in onze eigen kamer,
op onze eigen planeet
Het ene licht is ambitieus
Het andere licht is zoekend
Eenieders licht
is waardevol
Wees niet eenzaam, deze duistere nacht
Wij stralen als sterren
Verdwijn niet
- BTS, 'Mikrokosmos'

1

Karina

Terwijl de schok wegebde, zagen we Elodies echtgenoot Phillips over mijn paadje naar de veranda komen lopen waar Kael en ik stonden. Kael drukte zijn hand zacht tegen mijn onderrug, ter ondersteuning. Ik voelde er een schokje doorheen gaan, een trilling. Wat was er in vredesnaam aan de hand?

Was een slechtere timing dan dit mogelijk? Hoe was Phillips hier trouwens gekomen? En wanneer?

‘Blijf hier,’ zei Kael zacht, maar wel zo luid dat ik het kon horen.

Ik luisterde voor de verandering en bleef op de betonnen veranda achter. Er klopte iets niet aan Kaels lichaamstaal toen ik hem naar beneden zag stappen om de man te begroeten die zijn beste vriend hoorde te zijn. Iets aan hoe Kael zijn kaken op elkaar klemde en zijn hand beefde zorgde ervoor dat ik beide mannen nog scherper in de gaten hield. Phillips was veranderd van een of andere mythische man over wie ik alleen maar had horen vertellen en van wie ik foto's had gezien in een levensecht persoon die in mijn tuin stond. Hij omhelsde Kael en er ging een alarm af in mijn hoofd.

Misschien kwam het door hoe Phillips de laatste tijd met Elodie was geweest... door hoe hij tegen haar had gesproken tijdens hun videogesprekken en de droefheid in haar stem en ogen als

het over hem ging, maar ik keek er niet langer naar uit om hem te ontmoeten. Dan had ik het nog niet eens over de foto op Kael's telefoon van Austin en Elodie in een innige omhelzing, zoenend, verstrengeld in een affaire. Dat had ik nog niet eens kunnen verwerken en nu stond haar echtgenoot hier in levenden lijve voor me.

‘Ben je verbaasd me te zien?’ zei hij tegen Kael. De ochtendlucht was nog fris en vochtig en zijn adem verliet in een wolkje zijn mond terwijl hij sprak.

‘Nogal. Wanneer ben je teruggekomen?’ vroeg Kael, die zijn strijdmakker op zijn schouder klopte.

Ik wist niet of ik naar binnen moest gaan of daar moest blijven staan om naar hen te kijken, maar voor ik de knoop kon doorhakken, richtte Phillips zijn aandacht op mij. Opeens vroeg ik me af hoe hij überhaupt aan mijn adres was gekomen, of hij had geweten dat Kael hier zou zijn of dat hij op zoek was naar zijn vrouw.

‘Jij moet de beruchte Karina zijn,’ zei hij op een toon die zowel speels als sinister kon zijn.

Ik kende hem niet goed genoeg om te weten welke van de twee het was en de knoop in mijn maag werd strakker naarmate de seconden verstreken.

Hij wreef in zijn handen alsof hij die zo warm wilde krijgen. Het weer was typisch voor de herfst in Georgia, maar na zo lang in Afghanistan te zijn geweest, was hij gewend aan extreme hitte en het zou een tijdje duren om weer te wennen in Amerika.

Ik bracht mijn hand omhoog om te zwaaien en het ging niet onopgemerkt aan me voorbij dat Kael snel om hem heen liep en naar de veranda terugkeerde. Er veranderde iets in zijn ogen en dit keer kon ik zijn gedachten niet lezen. Hij kwam op de onderste tree staan en vormde een barrière tussen Phillips en mij.

‘Dat klopt. En jij moet de beruchte Phillip Phillips zijn.’ Ik glimlachte gemaakt.

Hij knikte en maakte een lichte buiging. 'Dat klopt.'

Er viel een stilte, alsof we geen van allen wisten wat we moesten zeggen of doen.

'Waar is mijn vrouw?' vroeg Phillips uiteindelijk.

'Naar de p x,' flapte ik eruit. De nog opkomende zon kleurde de lucht oranje. Ik zou er normaal gesproken langer naar kijken, maar daar was dit niet het moment voor.

'Ah. Ik hoopte háár te verrassen, niet jullie. Hoe laat komt ze terug? Jezus, ik weet niet eens hoe laat het nu is en ik heb nog geen telefoon. Wat haalt ze in vredesnaam zo vroeg bij de p x?'

Hij zuchtte, geërgerd misschien? Of wellicht was ik op zoek naar redenen om me slecht op mijn gemak te voelen. Hij was net teruggekeerd uit Afghanistan om zijn vrouw te zien en ze was er niet. Ik zou me waarschijnlijk ook ergeren. En godzijdank dat hij nog geen telefoon had. What the fuck moesten we doen aan die foto die de ronde deed? Ik moest Kael alleen spreken, nu meteen. Ik moest ook Elodie waarschuwen dat haar echtgenoot er was en dat hij dacht dat ze bij de supermarkt was in plaats van op een logeerpartijtje bij mijn broer.

'Dat weet ik niet, maar ik kan haar bellen?' bood ik aan, terwijl ik probeerde mijn paniek niet in mijn stem te laten doorklinken.

'Nee.' Hij klonk nu bruusk.

Kael verstijfde en hij keerde zich naar Phillips toe. 'We kunnen naar mijn huis gaan en dan kan Karina Elodie brengen als ze eenmaal terug is.'

Zijn idee zou alleen werken als Elodie en mijn broer Kaels huis konden verlaten voor Phillips daar aankwam. Er waren niet veel plekken waar die twee konden zijn, dus ze moesten wel in Kaels huis zijn, waar Austin nu al een tijdje logeerde.

Phillips schudde zijn hoofd. 'Fuck. Hoelang geleden is ze vertrokken?'

'Dat is pas... Dat weet ik eigenlijk niet.'

Dat was waar. Vanaf het moment dat Austin en Elodie waren vertrokken, was alles een waas geweest. Het was duidelijk waarom ze vannacht niet terug waren gekomen, maar daar hadden Kael en ik niets aan en we moesten hen beschermen. Mijn handpalmen werden klam, mijn hart bonkte in mijn keel.

Phillips staarde me aan met zijn haast zwarte ogen.

Ik hoorde de radertjes bijna draaien. Misschien wist hij het al van Austin en Elodie? Er was iets ongemakkelijks en kritisch aan de manier waarop hij me bestudeerde. God, dit was een ramp.

‘Hoe kun je dat nu niet weten?’ vroeg hij beschuldigend.

Ik zette een stap naar voren, ook al was ik bang. ‘Ik –’

‘Praat niet zo tegen haar.’ Kaels stem klonk bevelend.

Ik kreeg het gevoel dat ik iets miste, zoals altijd.

Er verscheen een glimlach op het gezicht van Phillips en hij rechte met een langzame beweging zijn schouders, alsof hij zich probeerde te beheersen. Was hij altijd al zo wispelturig? Ik had mijn oordeel wel heel snel en hard geveld, maar er was iets serieus mis met hem.

‘Is er iets aan de hand?’ Phillips keerde zich naar Kael toe.

Ik voelde mijn wangen gloeien.

‘Behalve dan dat jij zonder enige waarschuwing opduikt en boos wordt op de verkeerde mensen, nee.’

Bij het horen van Kaels antwoord ging Phillips iets naar achteren. Hij liet zijn schouders hangen en kwam niet meer zo dreigend over, ook al moest hij zeker een meter tachtig lang zijn.

In mijn ogen straalden soldaten altijd een zekere mate van kracht en intimidatie uit, ongeacht hun fysieke verschijning. Maar de uitstraling van Phillips voelde niet als die van iemand die net was teruggekeerd uit een oorlogsgebied. Hij was maar een centimeter of twee korter dan Kael, maar een stuk minder gespierd. Hij was veel magerder dan ik me hem had voorgesteld, maar ik had eigenlijk alleen foto's van hem gezien waarop hij breder leek te zijn.

Phillips wreef zijn hand over zijn voorhoofd. 'Sorry, het is een kloteweek geweest en ik heb twintig uur gevlogen. Slechte eerste indruk, hè?'

Hij keek me met een onschuldige uitdrukking aan.

Ik probeerde zijn emoties te begrijpen en zijn kant van het verhaal te zien, maar dat was lastiger dan het had moeten zijn. Hij was tot een dag geleden uitgezonden geweest, ik zou veel meer medeleven met hem moeten hebben.

'Die is niet geweldig, maar begrijpelijk. Wil je iets eten? Ik heb wat *sausage gravy* en *biscuits*. Of een douche? Ik heb misschien nog wat bier?' Ik had geen idee waarom ik zo'n humeurige man zo vroeg op de ochtend alcohol aanbood en ik zag wel aan het gezicht van Kael dat hij dat ook niet snapte.

'We kunnen beter naar mijn huis gaan,' stelde Kael voor. 'Je hebt vast niet eens kleren bij je.'

Mijn hart bonkte nog steeds. Besepte Kael dan niet dat Austin en Elodie daar op dit moment moesten zijn?

Phillips schudde zijn hoofd. 'Ik heb schone kleren bij me en een biertje en een douche klinken op dit moment fucking geweldig.'

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat mijn buurman Bradley ons in de gaten hield. Ik had hem al zo vaak bespioneerd, maar om de een of andere reden voelde het alsof hij iets zag wat hij niet hoorde te zien. Ik probeerde ook niet naar Kael te kijken, want hij staarde naar me alsof ik had voorgesteld om iemand te vermoorden. Had ik mijn telefoon nu maar bij me zodat ik op zijn minst de locatie van mijn broer kon controleren en hem kon waarschuwen dat Elodies echtgenoot letterlijk bij mij op de stoep stond.

'Oké, goed dan, zullen we naar binnen gaan?' Ik schommelde wat ongemakkelijk naar achteren op mijn hakken.

Opnieuw voelde ik dat Kael me in gedachten vervloekte, maar hij zei niets terwijl hij Phillips mijn huis binnenleidde.

2

Karina

‘Hoe heb je dat in hemelsnaam kunnen doen?’ fluisterde Kael zodra we het water in de badkamer hoorden stromen.

We waren in mijn kamer en stonden bij het raam. De zon stond inmiddels hoog aan de hemel en bracht de hitte met zich mee. Kael keek dwars door me heen.

‘Wat had ik dan moeten doen? Een picknick regelen in de tuin? Waarom is hij verdomme hier? En wat gaan we aan Austin en Elodie doen? Waar zijn ze, verdomme? Ze moeten samen in jouw huis hebben overnacht.’

Ik drukte mijn vingertoppen tegen mijn slapen en ijsbeerde door de kamer. Godzijdank was mijn kamer dicht bij de badkamer, zodat we het geluid van de douche in de gaten konden houden. Ik hoopte dat Phillips zijn tijd zou nemen en niet van die douches van twee minuten nam zoals de meeste soldaten, inclusief Kael.

‘Jij gaat helemaal niets zeggen over Elodie en je broer,’ zei Kael nadrukkelijk. Hij pakte mijn arm vast toen ik langs hem heen liep en trok me dicht naar zich toe. ‘Serieus, Karina. Je moet je er niet mee bemoeien. Wat er ook aan de hand is. Ik probeerde hem bij jou weg te halen, zodat je kon proberen Elodie of je broer te pakken te krijgen en ze meteen terug konden komen.’

‘Zeg me niet wat ik moet doen, Kael,’ fluisterde ik vinnig. ‘Dit

is een heel slechte situatie en de twee mensen om wie ik het meest geef op de hele wereld zijn erbij betrokken.' Ik keek hem boos aan en trok mijn arm los uit zijn zachte greep. 'Twee van de drie mensen, bedoel ik.'

Kael ging op de rand van mijn bed zitten en liet zonder iets te zeggen zijn hoofd tussen zijn knieën hangen.

Het laatste wat we nu konden gebruiken was dat wij elkaar in de haren vlogen. Ik liep naar hem toe om hem te troosten en raakte zijn hoofd aan. De onlangs geschoren stekeltjes duwden zacht tegen mijn hand.

'Hij lijkt geen idee te hebben dat er iets gaande is, dus zolang wij allebei kalm blijven, komt het wel goed. Voor nu dan, in elk geval,' zei Kael.

'Ik ga mijn telefoon pakken voor hij klaar is om te kijken waar ze verdomme zijn en om tegen Elodie te zeggen dat ze nu meteen moet terugkomen.'

Hij knikte onder mijn hand.

Ik liep zo snel mogelijk naar de woonkamer om mijn telefoon te pakken. Het scherm lichtte normaal gesproken op zodra het werd aangeraakt, maar het bleef nu donker. Ik tikte erop... Niets. Fuck, waarom was mijn telefoon uitgerekend nu leeg? Ik hoorde dat de kraan werd dichtgedraaid en mijn paniek werd groter. Ik haastte me terug naar mijn kamer en vroeg Kael om zijn telefoon.

'Dit is je ermee bemoeien, Karina.' Hij kreunde, maar legde zijn telefoon toch op mijn uitgestoken hand.

Ik belde eerst mijn broer. Het lukte me niet om stil te blijven staan terwijl de telefoon overging, en overging. Ik kreeg de voice-mail, en daar klonk zijn irritante stem. Ik wilde zowel Kaels telefoon als de nek van mijn broer breken. Ik scrolde, vond Elodies naam en belde haar. Na twee keer overgaan hoorde ik haar stem.

'Hé, feestvarkentje!'

'Elodie, waar zijn jullie, verdorie? Je bent vannacht niet meer

teruggekomen.’ Ik probeerde zo zacht mogelijk te praten, wetende dat mijn wanden flinterdun waren.

‘We rijden nu de straat in. Sorry, we zijn uiteindelijk bij Kael gebleven. Ik was zo moe en het was daar zo lekker rustig dat ik Austin vroeg of ik mocht blijven slapen. Sorry als je je zorgen hebt gemaakt. Is er iets mis?’ Ze kende me goed genoeg om dat uit mijn toon op te maken.

‘Nou...’ Ik probeerde te antwoorden, ook al deed het zeer dat ze zo makkelijk tegen me loog. Ik schoof mijn eigen gevoelens aan de kant. Ik wist niet of ik de verrassing moest verpesten – of ze wel blij zou zijn om Phillips te zien – of dat ze gewaarschuwd zou willen worden, gezien het feit dat iedereen van de vrienden-groep net had ontdekt dat ze een affaire met mijn broer had. Voor ik helder genoeg kon nadenken om zo’n beslissing te nemen sprak ze weer.

‘We zijn er. Ik kom er nu aan.’

Kael ging recht zitten toen ik hem zijn telefoon overhandigde.

‘Ze zijn er.’

‘Jij zou hier moeten blijven. Dat geldt voor ons allebei.’ Hij knikte naar de deur. ‘Dit gaat ons niets aan en Phillips weet nog niets over Fischer en Elodie.’

‘Weet je dat zeker?’ Ik ging op een van zijn knieën zitten.

Hij sloeg zijn armen om me heen, maar zijn lichaam stond stijf van de spanning. ‘Als hij wist dat je broer zijn vrouw neukte, zou je huis niet meer overeind staan en dat is een feit.’

Ik schrok van zijn woorden, maar het moest wel waar zijn. Austin en Elodie... Wanneer? Hoe? Wat dachten ze verdomme wel niet? Ik was niet alleen nog steeds geschokt door het zien van die foto en dat ze duidelijk de nacht samen hadden doorgebracht, maar nu deed ze alsof er niets was gebeurd, wat in haar ogen blijkbaar zo was. Ik dacht dat mijn hoofd zou ontploffen. Over een paar tellen zouden ze binnenslenteren, zich totaal niet bewust van het feit dat Elodies echtgenoot hier zou zijn.

‘Hoe graag ik me er ook niet mee wil bemoeien, dat kan ik niet maken... Dat kunnen wij niet maken. Wat als ze ruzie krijgen of zo?’ Ik pakte Kaels hand en trok hem mee naar de deur van mijn slaapkamer.

Hij zette zich schrap, pakte zijn hoodie en drukte die tegen mijn borst. ‘Trek dit dan op zijn minst aan.’ Hij liet zijn blik langs mijn lichaam glijden, langs mijn dunne topje en korte py-jamabroekje.

Het laatste waar ik me zorgen om maakte was mijn outfit, maar ik trok de oversized hoodie aan die tot aan mijn knieën viel.

Kael trok me mee door de gang. We kwamen langs de badkamerdeur toen die en de voordeur tegelijk opengingen.

‘Karina! Wat is er aan de hand?’ Elodie klonk bezorgd en er verscheen een opgeluchte blik in haar vriendelijke ogen toen ze mij hand in hand met Kael zag staan. ‘Je maakte me bang!’ Ze hield het plastic tasje omhoog. ‘We hebben gisteren de babyfoon gehaald voor die uitverkocht was! En Austin heeft er zelfs voor gezorgd dat ze me tien dollar extra korting hebben gegeven, omdat de doos open was en –’ Ze hield abrupt haar mond en zette grote blauwe ogen op toen ze de figuur achter me zag.

Austin kwam met een glimlach achter haar binnengestormd en trapte zijn schoenen uit voor hij opkeek. ‘Wat –’

‘Phillip?’ Elodies stem was nauwelijks meer dan een fluistering toen ze zijn naam zei.

Ze rende niet naar hem toe om haar armen om hem heen te slaan, zoals ik zo veel vrouwen had zien doen die hun man thuis verwelkomden. Ze stond als aan de vloer genageld en staarde naar hem terwijl hij de woonkamer in kwam.

‘El, dat is niet de reactie die ik had verwacht,’ sprak Phillips.

Er klonk een verwarrende mengeling van warmte en kilte in zijn stem. Zijn donkere haar, dat wat langer was dan de typische vereiste stekeltjes, was nog nat van de douche. Hij stond daar

slecht op zijn gemak en draaide met zijn onderlichaam, alsof ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

Elodies gezicht was een paar tellen als bevroren voor ze herstelde van de schrik en glimlachte.

Phillips sloeg zijn armen om haar middel, omhelsde haar en tilde haar op. Ze slaakte een kreetje van pijn en hij zette haar neer.

‘De baby.’ Ze duwde zacht tegen de borst van haar echtgenoot om wat afstand tussen hen te creëren. ‘Je moet oppassen met de baby.’

Ze zei het heel kalm, maar het ontging me niet dat er een spiertje bij zijn kaak trok toen ze nog een stap naar achteren zette, weg bij hem.

Ik voelde een steek in mijn hart toen ik eindelijk mijn broer in me opnam. Austin keek alsof hij levend verbrandde. Ik kon me niet voorstellen hoe hij zich voelde, ondanks de chaos die die twee hadden veroorzaakt. Er waren zo veel vragen, er heerste zo veel verwarring, maar op dit moment voelde ik alleen maar zijn pijn. Ik kon het aan hem zien: hij hield van haar.

Mijn broer was verliefd op Elodie.

Hoe had ik, zijn tweelingzus, dit niet eerder opgemerkt? Alles wat hij op dit moment voelde was van zijn gezicht af te lezen: de bezorgdheid en het verdriet in zijn blauwe ogen, het verlangen van zijn naar haar uitgestrekte handen, de hopeloosheid die hij voelde toen hij die liet zakken.

‘Sorry, sorry.’ Phillips plaatste zijn handen op Elodies buik en wreef er zacht over, over de stof van haar sweatshirt heen.

Austins gezicht kreeg een ziekelijk groene kleur.

‘Zullen we ze wat privacy geven?’ stelde ik voor.

Elodie keek me meteen aan.

‘Ja, ik moet...’ Het kostte mijn broer moeite om de woorden te vinden.

‘Ik breng je wel,’ bood Kael aan.

Austin keek opgelucht, maar als zijn tweelingzus wist ik dat hij in een soort shock verkeerde. Ik had hem nog nooit zo sprakeloos gezien.

‘En jij’ – Kael keek mijn kant op – ‘gaat ook mee.’

Ik wilde zeggen dat hij dat kon vergeten, dat ik Elodie hier niet met deze man zou achterlaten. Maar de man in kwestie was haar echtgenoot, dus het was helemaal niet logisch dat ik zo bezorgd was. Niets van wat er gebeurde was logisch, dus ik volgde Kaels nogal directe bevel op en trok mijn schoenen aan en schoof mijn lege telefoon in de zak van zijn hoodie. Die zou ik moeten opladen in Kaels pick-up of waar we ook heen gingen.

Ik wilde Elodie vragen of het oké was, maar ik wilde de situatie tussen haar en Phillips niet erger of nog meer gespannen maken. Ze hadden zich geen van beiden verroerd, alsof ze niet wisten hoe ze zich in de aanwezigheid van de ander moesten gedragen. Dat was ook vrij normaal als een soldaat thuiskwam na een tijd weg te zijn geweest, en ik wist zeker dat het niet hielp dat ze publiek hadden.

‘Ik ben vanavond weer terug, stuur me een berichtje als je iets nodig hebt,’ zei ik tegen Elodie op weg naar de voordeur.

Kael zei hetzelfde tegen Phillips, waarna hij zacht tegen Austins rug duwde en hem dwong met ons naar de veranda te gaan. We liepen zwijgend over het gras. Kael trok de passagiersdeur van zijn pick-up voor me open toen er een kokhalzend geluid klonk, gevolgd door iets vloeibaars wat op het beton kletterde. Ik keek om en zag mijn broer voorovergebogen staan. Kael klopte op zijn rug en zei iets wat ik niet kon verstaan.

Hij moest zich echt verscheurd voelen tussen zijn beste vriend en mijn broer. We bevonden ons allemaal in het midden van een spinnenweb en er was geen enkele manier waarop alles netjes op zijn plek zou kunnen vallen. Iemand zou de klos zijn.

‘Ademen... probeer te ademen.’ Kael bleef over de rug van mijn broer wrijven.

‘Dit is zo klote,’ mompelde Austin. Zijn stem klonk gebroken terwijl hij met zijn mouw langs zijn kin streek.

Ik vroeg me af of hij er nog meer over zou zeggen, maar dit was niet het moment om aan te dringen. Nog niet.

Toen Austin zich iets beter voelde, stapten we in Kaels pick-up en reden we weg met enkel het geluid van de ronkende motor om ons heen. Ik had nog niet eens mijn tanden gepoetst en het was al laat op de ochtend.

Austin staarde zonder iets te zien door het raam naar buiten, zijn oogleden half geloken. Hij liet zijn hoofd iets hangen. Het voelde niet goed om mijn broer nu uit te horen over Elodie, maar we moesten hem wel waarschuwen dat mensen het wisten van hen twee. En nu Phillips terug was, was alles nog ingewikkelder geworden.

Mijn hoofd deed zeer en ik besepte pas dat ik huilde toen Kael met zijn knokkels langs mijn wang streek. Ik wist niet of dat om mijn broer was, door alle stress, of om mijn beste vriendin, die haar eigen echtgenoot niet leek te herkennen.

3

Kael

Verdomme. De lijst van problemen en eventuele oplossingen ging door mijn hoofd terwijl we naar mijn huis reden. Mijn handen werden gevoelloos door hoe hard ik het stuur vastgreep. Er kwamen heel wat meer problemen bij me op dan oplossingen. Hoe was Phillips in godsnaam thuisgekomen terwijl hij nog maanden uitgezonden had moeten zijn? De mogelijke antwoorden op die vraag waren allesbehalve goed. Er was iets zieks aan de hand. Hij zag eruit als een omhulsel van de man die ik kende. Het was gewoon niet mogelijk dat hij naar huis zou zijn gevlogen zonder mij ervan op de hoogte te brengen, en hoe wist hij waar Karina woont?

Ik rolde mijn hoofd heen en weer, probeerde iets van de spanning in mijn schouders te verlichten. Ik keek via de achteruitkijkspiegel naar Fischer, die er akelig groen uitzag, en daarna naar Karina die naast me zat. Mijn instinct zei me dat hun vader er op de een of andere manier bij betrokken was. Er was niet echt een reden waarom ik tot die conclusie kwam, maar ik wist het gewoon. Hij was te zeer betrokken bij alle problemen in ons leven, van het verdoezen van onschuldige doden in Afghanistan tot zijn pogingen Karina en mij uit elkaar te krijgen. Waarom zou dat dit keer anders zijn?

Karina snoof naast me. Ze straalde een en al spanning uit. Zo

hevig zelfs dat het moeilijk was om me op het rijden te concentreren. Ze was verrassend stil tot we mijn straat in reden. Ze was nog niet eerder bij mijn duplex geweest, en dit was niet de manier waarop ik die aan haar had willen laten zien, maar ik moest ze daar weg krijgen voordat Karina zich uit nervositeit iets zou laten ontglippen of Fischer was doorgedraaid. Ik zag het op zijn gezicht. Als Phillips Elodie nog een keer had aangeraakt, was hij geknapt. Ik kende die blik maar al te goed.

Ik reed de oprit op en Karina keek me aan.

‘Is dit jouw huis?’ Ze keek nu recht voor zich uit.

De tuin was netjes, pas gemaaid, maar er lagen allerlei materialen voor het huis. Houten planken, metalen onderdelen, een emmer verf die inmiddels moest zijn opgedroogd, hamers, een boor, alle benodigdheden voor het klussen van de afgelopen tijd.

‘Ja. Ik wilde het je laten zien als het klaar was, maar ja.’ Ik haalde mijn schouders op. Ik voelde me vreemd genoeg zenuwachtig dat ze het nu al zag.

‘Maar ja,’ herhaalde ze stijfjes.

Ik wilde haar omhelzen. Ik kon me alleen maar voorstellen hoe gestrest ze op het moment was, ook al was niets hiervan haar schuld en moest ze nu haar verjaardag op deze manier doorbrengen. Wat een fucking rotzooi.

Ik streek nog een keer langs haar wang, al was die dit keer wat droger. Ze deed haar ogen dicht en leunde tegen mijn hand aan. Hoewel de verwarming aanstond, voelde haar huid koud aan.

‘Laten we naar binnen gaan,’ zei ik.

Fischer liet zich zonder iets te zeggen van de achterbank glijden en Karina hield haar broer scherp in de gaten terwijl we naar de voordeur liepen.

‘Denk je dat ze oké zijn?’ vroeg ze terwijl ik de code intoetste op mijn automatische slot. Ze bestudeerde het alsof ze er nog nooit eerder een had gezien. Als we ons niet in zo’n krankzinni-